

Karsikkolauta

Ilta saapuu, mutta vielä on matkaa. Odotan. Mäki ja viimeinen mutka. Edessä kotipolun risteys. Askeleet raskaita. Kulkija sisältä kylmä.

Kuuset kasvaneet. Peitossa näkymä lähipellolle. Edessä tuttu koivikko – ilman lehtiä. Yritän hengittää. Palelen, kaulukset nostan, oikaisen. Ylläni aura musta.

Lumituiskussa jalkojen alla – routainen maa. Pilvistä kuu. Kalpeassa valossa. Lumessa kahlaan. Näkyy viimein katto päreestä ja harmaat hirret. Ikkunalla kynttilä takana pakkasen koristaman ruudun. Katson. Tuvassa lapset – ilotta – painoa hartioilla. Vain kirja, ja alla valkoinen liina – silitettynä.

Astun jo porstuaan. Tartun ripaan ja huomaan. Nousee saunan piipusta savua – taivasta kohti. Kiukaan kivet kuumina. Kylpijääkö odottaa? Kun viimeksi lauteilla makasin. Oli jalat edellä. Puisella lavitsalla – pestynä.

Näen aitan seinällä karsikkolaudan. Tutut kirjaimet kuuseen koverrettuna. Luvut mennyttä aikaa. Käänny. Muistan, että ei enää tarvetta palata.

27.02.2017 Mika Keränen